

TRWANIE WE WSZYSTKIM, CO JEST WOLĄ BOŻĄ

Tekst przewodni: 1 Tes 5,18.

Zakres studium: Kol 4,7-18.

Część I: Przegląd

Ostatnie słowa Pawła w *Liście do Kolosan* są pełne miłości i serdecznej troski o Kościół. Tychikus i Onezym to *umilowani* bracia (Kol 4,7-9). Łukasz to *umilowany* lekarz (Kol 4,14). Serce Pawła wzbiera miłością. Jego miłość do współpracowników jest przykładem jego miłości do Kościoła. Jego miłość i troska o adresatów przejawiają się pragnieniem poznania ich sytuacji i pocieszeniem skierowanym do nich (Kol 4,8).

Paweł pragnie, by członkowie zboru w Kolosach „byli doskonali” (Kol 4,12). Dlatego zbiera „mocną grupę”, która ma mu towarzyszyć w pracy. Kol 4,7-14 jest swego rodzaju defiladą maszerującego oddziału odważnych chrześcijańskich wojowników w najważniejszej ze wszystkich bitew - w walce duchowej. Paweł uczy, że misja chrześcijańska jest zadaniem zespołowym. W pracy dla zboru w Kolosach Tychikus i Onezym występują naprzód, posłani przez Pawła, by przekazać i odebrać informacje (Kol 4,7-9). Jednak inni współpracownicy Pawła także są szczerze zaangażowani w pracę dla członków zboru w Kolosach (Kol 4,10-14).

Ta lekcja podkreśla trzy zasadnicze tematy:

1. Misja to wspólny wysiłek ludzi działających razem w ścisłej współpracy.
2. Ponieważ misja jest wspólnym działaniem, przywódcy kościoła i misjonarze muszą współdziałać w realizacji tego celu, aby członkowie Kościoła mogli „być doskonali” (Kol 4,12).
3. Głęboka miłość do Jezusa usuwa wszelkie możliwości kompromisów ze standardami tego świata i jego materializmem.

Część II: Komentarz

Misja wymaga zespołowego działania

Jezus podkreślał znaczenie zespołowego działania. Na przykład, w Łk 5 czytamy o tym, jak nad jeziorem Genezaret Jezus „ujrzał dwie łodzie, stojące u brzegu jeziora; ale rybacy, wyszedłszy z nich, płukali sieci” (Łk 5,1-2). Rybacy zrezygnowali z dalszego połowu, gdyż przez całą noc nic nie złowili. Jezus powiedział im, żeby raz jeszcze zarzucili sieci „na połów” (Łk 5,4). Niedługo potem, „gdy to uczynili, zagarnęli wielkie mnóstwo ryb, tak iż się sieci rwały” (Łk 5,6). Wtedy ci, którzy byli w łodzi „skinęli (...) na towarzyszy w drugiej łodzi, aby im przyszli z pomocą” (Łk 5,7). Oto lekcja dla nich i dla nas! Po tym doświadczeniu Jezus mógł powiedzieć: „Od tej pory ludzi łowić będziecie” (Łk 5,10).

Kol 4,7-14 świadczy o zaangażowaniu Pawła w zespołowe działanie (zob. also 1 Kor 3,5-9). Paweł nie pracował sam w swojej misyjnej działalności. W tym fragmencie *Listu do Kolosan* apostoł wymienia dziewięć osób tworzących jego misjonarski zespół. Charakterystyka ich zaangażowania w misję ewangelii jest dla nas źródłem cennych spostrzeżeń.

- **Tychikus:** (1) brat umilowany, (2) wierny sługa, (3) współsługa w Panu (Kol 4,7).
- **Onezym:** (1) wierny i (2) umilowany brat, (3) który pochodzi spośród was (Kol 4,9).
- **Arystarch:** (1) współwięzień Pawła (Kol 4,10).
- **Marek:** (1) siostrzeniec Barnaby (Kol 4,10).
- **Barnaba:** nieprzedstawiony, dobrze znany wszystkim (Kol 4,10).
- **Jezus:** (1) zwany Justusem (Kol 4,11).
- **Epafras:** (1) pochodzi spośród was, (2) sługa Chrystusa Jezusa, (3) nieustannie toczy za was bój w modlitwach, (4) ponosi wielki trud za was (Kol 4,12-13).
- **Łukasz:** (1) lekarz umilowany (Kol 4,14).
- **Demas:** nieprzedstawiony (Kol 4,14).

Powyższe zestawienie świadczy, że Paweł miał doborowy zespół misyjny. Praca misyjna nie jest indywidualnym wysiłkiem. Im więcej ludzi uczestniczy w misji, tym lepsze są jej wyniki. Jednak w tym zespołowym działaniu jest miejsce także dla stosunkowo mało znanych misjonarzy, takich jak „Jezus zwany Justusem” (Kol 4,11). Jest on wymieniony tylko raz w całym *Nowym Testamencie*. Co ciekawe, Paweł nic nie mówi o Demasie (Kol 4,14). Być może nie miał już wówczas nic pozytywnego do powiedzenia, jako że Demas stopniowo odchodził od wiary, o czym apostoł wspomina w 2 Tm 4,10. Ciekawe, że zespół misyjny Pawła składał się zarówno z Żydów jak i pogan. W jedności wiary różnice etniczne nie odgrywały żadnej roli.

Na podstawie powyższego zestawienia możemy poczynić szereg spostrzeżeń.

Po pierwsze, Tychikus i Onezym są przedstawieni jako umilowani i wierni.

Po drugie, Onezym i Epafras są „spośród was”, to znaczy pochodzą z Kolosów albo należą do tamtejszego zboru.

Po trzecie, Epafras jest przedstawiony jako „sługa Chrystusa”, człowiek modlitwy i gorliwie pracujący dla Kościoła. Choć nieobecny w Kolosach, Epafras „toczy za was bój w modlitwach” (Kol 4,12). Ta postawa jest dla nas cenną nauką - kiedy nie możemy pomagać osobiście, możemy modlić się za tych, którzy potrzebują pomocy.

Po czwarte, niektórzy z tych ludzi pojawiają się w narracji *Dziejów Apostolskich* jako towarzysze podróży i pracy Pawła (Arystarch: np. Dz 19,29; 20,4-5; 27,2; Tychikus: np. Dz 20,4; Barnaba: np. Dz 12,25; 13,1-15; 14,19-28).

Po piąte, uwzględnienie Onezyna, nowo nawróconego (Flm 1,10), świadczy, że Paweł był nastawiony na szkolenie wierzących do służby jako swoich przyszłych współpracowników (Kol 4,11).

Po szóste, początkowo Paweł nie był w stanie dać drugiej szansy Markowi, bojaźliwemu misjonarzowi (Dz 15,38), ale potem zmienił zdanie (Kol 4,10; 2 Tm 4,11), tak iż nazywał go swoim współpracownikiem (Flm 1,24).

Po siódme, wyrazy miłości Pawła i pozdrowienia przesłane przez jego współpracowników do zboru umacniały poczucie wspólnoty między przywódcami kościelnymi a wierzącymi.

Doskonałość i pełnia

W swojej pracy chrześcijańscy przywódcy muszą się skupić na wyraźnym celu, mianowicie pomaganiu członkom Kościoła we wzrastaniu w wierze i pełnym dostosowaniu się do woli Boga. Muszą pracować i modlić się, by wierzący byli „doskonałymi i zupełnymi” (Kol 4,12 BG). Na pierwszy rzut oka słowa te mogą wywoływać fałszywe wrażenie, jakoby Paweł głosił bezgrzeszność czy absolutną doskonałość, ale w rzeczywistości jest inaczej. Greckie słowo przetłumaczone jako „doskonały” to *teleios*, które znaczy po prostu „dojrzały” (1 Kor 2,6; 14,20; Flp 3,15). Greckie słowo przetłumaczone jako „zupełny” to *plēroō*, które w odniesieniu do ludzi oznacza w innych miejscach Boże działanie polegają na napełnieniu człowieka duchowymi błogosławieństwami (zob. Dz 2,28; Rz 15,13). W Ef 4,13 Paweł wskazuje, że „jedność wiary i poznania Syna Bożego” prowadzi do „męskiej doskonałości (*teleios*)”.

Paweł pragnie, by członkowie zboru w Kolosach rozwijali chrześcijański charakter. Wcześniej w swoim liście wyraził troskę w tej kwestii (Kol 2,6-7). Chrześcijański sposób życia obejmuje poznanie „poznania woli [Boga] we wszelkiej mądrości i duchowym zrozumieniu” (Kol 1,9). Oznacza także postępowanie „godne Pana”, podobanie się Mu, „wydawanie owocu w każdym dobrym uczynku” oraz „wzrastanie w poznawaniu Boga” (Kol 1,10). Dodatkowe cechy duchowej dojrzałości są podkreślone w Kol 2,2, gdzie Paweł mówi o „połączeniu w miłości” w celu osiągnięcia „wszelkiego bogactwa pełnego zrozumienia”. Słowem, Paweł twierdzi, że celem głoszenia jest stawienie „każdego człowieka (...) doskonałym w Chrystusie” (Kol 1,28; zob. także Kol 1,29).

Ostrzeżenie przed materializmem

Biblia uczy, że chrześcijanie nie mogą się dostosowywać do wartości tego świata i materializmu, który je definiuje (Rz 12,2). Demas wpadł w sidła umiłowania doczesnego świata (2 Tm 4,10). W Rz 12,2 i 2 Tm 4,10 greckie słowo przetłumaczone jako „świat” to *aiōn*. Słowo to odnosi się do „systemu praktyk i standardów związanych ze świeckim społeczeństwem” (Johannes P. Louw i Eugene Albert Nida, *Greek-English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains*, t. 1, Nowy Jork 1996, s. 507).

Obok słowa *aiōn* także słowo *kosmos* jest używane w odniesieniu do złych wartości i systemów tego świata. Na przykład, w 1 J 2,16 apostoł Jan używa trzech wyrażeń, by podsumować to, jak działa ten świecki system: „pożądliwość ciała i pożądliwość oczu i pycha życia”. Bibliści przyznają, że to potrójne złożenie pożądliwości i pychy świata stanowi radykalne ostrzeżenie przed materializmem. Nic dziwnego, że Paweł tak negatywnie odnosi się do „doczesnego świata [*aiōn*]” (Tt 2,12), do tego stopnia, iż podkreśla, że Jezus „wydał samego siebie za grzechy nasze, aby nas wyzwolić z teraźniejszego wieku złego” (Ga 1,4). W 1 Tm 6,17 Paweł kieruje wyraźny nakaz do „bogaczy tego świata”, „ażeby się nie wynosili i nie pokładali nadziei w niepewnym bogactwie, lecz w Bogu”. W Tt 2,12 apostoł mówi, że Chrześcijanie powinni odrzucić „bezbożność i światowe pożądliwości”, wiodąc trzeźwe, sprawiedliwe i pobożne życie „na tym doczesnym świecie”.

Ciekawe, że informacja, iż Demas umiłował doczesny świat, w jakiś sposób wyjaśnia stwierdzenie: „Demas mnie opuścił” (2 Tm 4,10), które wskazuje, iż porzucił on swoje misyjne obowiązki. Widocznym znakiem umiłowania doczesnego świata jest osłabienie umiłowania misji. Ci, którzy gorliwie pragną przyszłego świata, „na tym doczesnym świecie wstrzemięźliwie, sprawiedliwie i pobożnie żyją” (Tt 2,12). To pragnienie prowadzi do aktywnego zaangażowania w misję.

Część III: Zastosowanie

Przemyślcie poniższe spostrzeżenia, a następnie zadaj uczestnikom wspólnego studium pytania do dyskusji.

„W listach Pawła widoczne są jego emocje, jako że odzwierciedlają one jego pragnienie społeczności, jedności z nawróconymi przez niego ludźmi i wspólnoty z nimi. Paweł nie był samotnikiem, ale bardziej rodzicem

tęskniącym za dziećmi, kiedy są daleko. (...) W swoich listach Paweł raz po raz odzwierciedlał wspólnotową mentalność. Jego sieć społeczna była ważna dla niego osobiście, jak również w pełnieniu wspólnych zadań głoszenia dobrej nowiny” (Ben Witherington III, *The Paul Quest: The Renewed Search for the Jew of Tarsus*, Downers Grove 1998, s. 114).

Powyższy cytat mówi o pełnym zaangażowaniu Pawła w głoszenie ewangelii. Czy my, którzy żyjemy w ostatnim okresie dziejów świata, możemy być mniej zaangażowani w głoszenie ewangelii niż Paweł i jego współpracownicy byli w I wieku? Tamci byli gotowi czynić wszystko co najlepsze i współdziałać ze sobą dla rozwoju królestwa Bożego. Podobnie my jesteśmy powołani do działania w jedności. Każdy człowiek ma rolę do odegrania w wielkim Bożym planie zbawienia. Jesteśmy powołani, by pomagać sobie nawzajem w duchowym dojrzewaniu w ramach przygotowania do życia w przyszłym świecie. Jednocześnie nasza miłość do Jezusa będzie nas chronić przed niebezpieczeństwem kompromisu z wartościami tego świata, abyśmy będą na świecie nie należeli do niego (J 15,19).

Pytania do dyskusji

1. Dlaczego nasza sieć społeczna jest niezbędna dla naszej służby? Kto współtworzy wraz z tobą twoją sieć społeczną? Jak osoby te pomagają ci w pracy misyjnej i pracy ewangelizacyjnej dla Boga?
2. W jaki sposób Bóg powołał cię do pomagania innym w duchowym rozwoju i dojrzałości w przygotowaniu do życia w Niebie?
3. W jaki sposób twoja miłość do Jezusa chroni cię przed kompromisem z wartościami tego świata? Co to znaczy być na świecie, ale nie być ze świata?

MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI

- **Przewodniki**- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych”.
- **Pytania**- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej.
www.adwent.pl
dział: Studium biblijne
- **Materiał do „Czasu misji”**:
<https://adwent.pl/czas-misji>

KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI

- Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii.
- Propozycje dodatkowych zajęć.
- Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium.
- Wspólnota, modlitwa

każdy czwartek, godz.20.00

Zoom: 856 5129 9515

Kod dostępu: Biblia